

ဇေယျာန (ရာမည)

အောင်မြတ်သာနှင့်

နရသိန်ဝင်ပေါက်

အောင်မြတ်သာနှင့် နရသိန်ဝင်ပေါက်

"အစ်မကြီး ဘာလိုလို့လဲ ဆိုင်မှာအစုံရတယ်နော်"

"ကလင် ကလင် ရေခဲချောင်း အေးအေးလေးတွေရမယ် ရေခဲချောင်းတွေ ညိုကြီး ဘေးနည်းနည်းဖယ်ဦး ငါ့စက်ဘီး မလွတ်ဘူးကွ"

"ဟောဒီက မုန့်ဟင်းခါး ပူပူလေးတွေရမယ် ငါးကြင်းနိုင်နိုင်နဲ့ ချက်ထား တဲ့ အပျိုကြီး မုန့်ဟင်းခါးတွေရမယ်"

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံပွက်လော ရိုက်နေကြတဲ့ မြသီတာဈေးရဲ့ အလယ်ဗဟို ဂိုဒေါင်နားမှာတော့ လူသုံးဦး ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေကြတယ်။

"ငါတို့ ဒီနေ့ တွက်ခြေ မကိုက်သေးဘူး၊ ဈေးပုလိပ်တွေကလည်း ဒီနေ့မှ ခြေချင်း လိမ်နေကြတယ်ကွာ"

"အေးဆေးပေါ့ ယောက်ဖရာ ... အချိန်တန်ရင် အလုပ်ဖြစ်မှာပါ၊ စိတ်ရှည်ဖို့ပဲလိုတာ။ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာ စိန်ပွဲစား မခင်မြပါ လား။ သူဈေးလာရင် တစ်လစာလောက် ဝယ်တာကွ ငါတို့အတွက် ဂွင်ပဲ"

"အေးဟ မင်းက သူ့ကို ပစ်မှတ်ထားချင်လို့လား "

"မထူးဘူးကွာ ... လုပ်မယ်၊ ရရင်လည်း မြိုးမြိုးမျက်မျက်ပေါ့။ ငါရတာနဲ့ မင်းဆီ လာခဲ့မယ်။ အရင်နေရာကပဲ စောင့်"

"သတိထားလုပ် ... တစ်ခုခုဆို အလွတ်ရုန်းခဲ့ ပစ္စည်းက အရေးမကြီးဘူး"

"အေး အေး ... ငါသိတယ် စလိုက်ရအောင်"

မြကြီးနဲ့ သိန်းအောင်က မြသီတာဈေးထဲမှာ ကျင်လည် ကျက်စားနေကြ တဲ့ ခါးပိုက်နှိုက် လူငယ်တွေပဲ ဖြစ်တယ်။ လက်ကလည်းမြန် ပါးနပ်မှုလည်း ရှိတော့ သူတို့လုပ်ရင် မိတယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး။ အခုလည်း စိန်ပွဲစားမိန်းမ မှာ ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အလစ်သုတ်ဖို့ ဈေးအလယ်ဂိုဒေါင်ကနေ ထွက် လာခဲ့ကြတယ်။

"မမကြီး ဈေးမလာတာ ကြာပြီနော်။ ငါးရုံခြောက်တွေ အသစ်ရောက် တယ် လာကြည့်ပါဦး"

"နင့်ငါးရုံခြောက်တွေက လတ်လို့လား ဆားရောပေါ့ရဲ့လား"

"လတ်လည်း လတ်တယ် ပေါ့လဲပေါ့တယ် မယုံရင် နည်းနည်း ကိုက် ကြည့်ပါလား မမကြီး "

ပွဲစားမိန်းမကြီးက ငါးခြောက်သည် လှမ်းပေးတဲ့ ငါးရုံခြောက်ကို အနည်းငယ် ကိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။

"ဟုတ်တယ် ဆားတော့ပေါ့တယ်၊ အဲဒါဆို တစ်ပိဿာထည့်လိုက် နင်တို့ အစ်ကိုကြီးက ငါးရုံခြောက်ကို ရေနွေးကြမ်းနဲ့ မြည်းရတာ ကြိုက်သဟေ့"

" ဒါဆို ထည့်လိုက်ပြီနော် မမကြီး "

ငါးခြောက်သည်က ဈေးဗန်းထဲမှာ ဖြန့်ထားတဲ့ ငါးရုံခြောက်တွေထဲက အကောင်းဆုံး အကောင်တွေကို ရွေးနေတဲ့အချိန် ...

"ဒေါ်စိန် ဒီနေ့ ဘာခိုင်းစရာ ရှိသေးလဲ"

"ဟော မြကြီးပါလား ဒီနေ့တော့ ဘာမှ ခိုင်းစရာ မရှိသေးဘူး ရှိရင် ခေါ် လိုက်မယ် "

" ဒါဆို လိုအပ်ရင် ခေါ်လိုက်နော် ... ကျွန်တော်သွားတော့မယ်"

မြကြီးဆိုတဲ့ လူငယ်က ဆိုင်ကနေ လှည့်အထွက် ဘေးမှာရပ်နေတဲ့ စိန်
ပွဲစားမိန်းမရဲ့ ပခုံးကို တိုက်မိပြီး ပွဲစားမိန်းမလက်ထဲ ကိုင်ထားတဲ့ လိမ္မော်
သီးတွေ ပြုတ်ကျကုန်တယ်။

"ဟာ အန်တီ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ပြန်ကောက်ပေးပါ့မယ်"

"အေး အေး ရပါတယ်"

မြကြီးဆိုတဲ့ လူငယ်က မြကြီးပေါ် ကျနေတဲ့ လိမ္မော်သီးတွေကို
သွက်လက်စွာနဲ့ ကောက်ထည့်ပေးပြီး ထွက်သွားလိုက်တယ်။

ပွဲစားမိန်းမလည်း ငါးခြောက်ရပြီမို့ ပိုက်ဆံရှင်းဖို့အလုပ် ...

"ငါ့ပိုက်ဆံအိတ် ပိုက်ဆံအိတ် မရှိတော့ဘူး။ အထဲမှာ စိန်တွေရော ရွှေ
တွေရော ပါသွားတယ်။ လုပ်ကြံပါဦး ခါးပိုက်နှိုက် ခါးပိုက်နှိုက် ရှိတယ်"

ပွဲစားမိန်းမ အော်သံကြောင့် ဈေးအတွင်း လှည့်နေတဲ့ ပုလိပ်တွေ
ရောက်လာပြီး ...

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"ခုနက ဈေးဝယ်ပြီး ပိုက်ဆံရှင်းမလို့ ကြည့်လိုက်တာ ပိုက်ဆံအိတ် မရှိ
တော့ဘူး "

"ဒါဆို အစ်မနားကို ဘယ်သူတွေ လာသေးလဲ"

ဈေးပုလိပ်ရဲ့ စကားကြောင့် ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးက ...

"ခုနက မြကြီးတော့ လာသွားတယ်။ ဒီကအစ်မကြီးနဲ့ တိုက်မိပြီး ပစ္စည်း
တွေတောင် ပြုတ်ကျ သွားသေးတယ်"

"ဒါဆို သေချာပြီ ဒီကောင်တွေ လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မယ်။ ဈေးဝင်ပေါက်
ထွက်ပေါက်တွေ အကုန်ပိတ်စစ်၊ ဒီချိန်ဆို အပြင်မရောက်လောက် သေး
ဘူး"

မကြာမီ ဈေးတစ်ခုလုံး ဝီစီသံတွေ ဆူညံသွားပြီး လူတွေ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကုန်တယ်။

"ဟောဟဲ ဟောဟဲ ဟေ့ကောင် သိန်းအောင် ဒီပိုက်ဆံအိတ်ကို ဘယ်လို လုပ်မလဲ။ အခု ဈေးတစ်ခုလုံး ပုလိပ်တွေ ခြေကျင်း လိမ်နေကြပြီ"

"ဖွက်ထားလိုက်မယ်။ ငါတို့မှာ စစ်လို့မတွေ့ရင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး"

"အဲဒီလို မရဘူးထင်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါပွဲစားမကြီးနဲ့ တိုက်မိ ယောင်ဆောင်ပြီး နှိုက်ခဲ့တာ ငါးခြောက်သည် ရိပ်မိလိမ့်မယ်။ ဒီတစ်ခါ တော့ အိတ်ထဲက နည်းနည်းပဲယူပြီး တခြားသူကို လွဲချရအောင်"

"မင်းက ဘယ်သူ့ကို လွဲချမလို့လဲ။ ဈေးထဲမှာ ငါတို့ကို မသိတဲ့သူမှ မရှိ တာ"

"ငါ့မှာ အကြံရှိတယ်။ မင်းက မသိသလိုပဲနေ၊ ပိုက်ဆံကို မင်းယူသွား အိတ်ကို ငါနည်းငါ့ဟန်နဲ့ လုပ်မယ်"

မြကြီးနဲ့ သိန်းအောင်တို့ နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး လူစု ခွဲလိုက်ကြတယ်။

ဈေးအတွင်း လိုက်ရှာနေကြတဲ့ ပုလိပ်တွေက မြကြီးတို့နေတဲ့ ဂိုဒေါင်နား ရောက်တော့ လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို ဘေးချပြီး ဂိုဒေါင်နားမှာ အိတ်ပျော်နေ တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

"ဟိုအိပ်နေတဲ့လူကို နှိုးလိုက်ကွာ "

ဇာဝီတုတ် ကိုင်ထားတဲ့ ပုလိပ်တစ်ယောက်ရဲ့ အမိန့်ပေးသံကြောင့် ဘေး မှာပါလာတဲ့ ပုလိပ်သားက ...

" ဟေ့လူ ထစမ်း ဟေ့လူ "

ကျောကုန်းကို ခြေထောက်နဲ့ခတ်ပြီး နှိုးလိုက်တော့ အိပ်ပျော်နေတဲ့လူက ထလာပြီး ...

"ဝါး အိပ်လို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဘာကိစ္စ ကျုပ်ကိုနှိုးရတာလဲ"

"မင်းကို အရင်ကဒီဈေးမှာ မတွေ့ဘူးဘူး။ ဘယ်ကလာတာလဲ"

"ကျုပ်က ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေတာ အခုအိပ်ချင်လို့ လူမရှိတဲ့ ဂိုဒေါင်နား လာအိပ်ပါတယ် ဆိုမှ လာနှိုးတဲ့ သူတွေနဲ့ တွေ့နေတယ်"

"ခင်ဗျားက ဒီမှာ အိပ်နေတယ်ဆိုတော့ အသက်၁၄နှစ်အရွယ် ကောင် လေးတစ်ယောက်ကို ဒီနားမှာ တွေ့မိသေးလား"

"မတွေ့မိပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

" သူ့လွယ်အိတ်ကို ရှာကြည့်စမ်း၊ ဒီလူပုံစံကြည့်ရတာ သိပ်မသင်္ကာဘူး"

ပုလိပ်တွေလည်း ဘေးမှာချထားတဲ့ ဖျင်ကြမ်း လွယ်အိတ်ထဲ ရှာကြည့် တော့ ဆီစိမ်စက္ကူတွေနဲ့ အတူ ပျောက်သွားတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို တွေ့လိုက်ရ တယ်။

"တွေ့ပြီ ဆရာ ဒီလူ ခိုးထားတာ"

"ဟေ့လူ ခင်ဗျားလက်ထဲ အတိအကျမိတာ ဘာရှင်းချင်သေးလဲ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို အရင်က မတွေ့ဖူးပါဘူးလို့ သူ့ကို ဖမ်းခေါ်ခဲ့ကြ"

ပုလိပ်တွေလည်း အိပ်မှုနံရံများ ဖြစ်နေတဲ့ လူကို လက်ထိပ် ခတ်လိုက်ပြီး ဈေးလုံခြုံရေးရုံးကို ခေါ်လာခဲ့တယ်။

"အစ်မကြီး ပိုက်ဆံအိတ်က ဒီဟာလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ် ဒါ ကျွန်မပိုက်ဆံအိတ်ပါ "

"ဒါဆို အထဲက ပစ္စည်းတွေ စုံမစုံ သေချာစစ်ပေးပါဦး"

ပုလိပ်အရာရှိ စကားကြောင့် ပွဲစားမိန်းမက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သေချာစစ်လိုက်ပြီး ...

"ဈေးဝယ်ဖို့ ယူလာတဲ့ ပိုက်ဆံကလွဲပြီး အကုန်ရှိပါတယ်"

"ဟေ့လူ ခင်ဗျား သူ့ပိုက်ဆံတွေကို ဘယ်မှာ ဖွက်ထားလဲ
ရိုးတီးယားတားလုပ်မယ် မကြံနဲ့ ပြောစမ်း"

ပုလိပ်အရာရှိ စကားကြောင့် လက်ထိပ်ခတ် ထားခံရတဲ့သူက ...

"အစ်မကြီးရယ် ကိုယ့်ပိုက်ဆံ အိတ်ထဲလဲ သေချာပြန်စစ်ပါဦး ဟိုနေရာ ဒီ
နေရာတွေမှာ ကပ်နေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

"တောက် ခါးပိုက်နှိုက်ကများ ငါခုနက ရှာပြီးပြီဟဲ့ မတွေ့လို့ မတွေ့ဘူး
ပြောတာ မယုံရင် ဒီမှာကြည့်" လို့ပြောပြီး အိတ်ထဲရှိတဲ့ အရာတွေကို စားပွဲ
ပေါ် သွန်ချလိုက်တော့ အိတ်ထဲကနေ ပိုက်ဆံတွေရော စိန်တွေ ရွှေတွေပါ
ထွက်ကျလာခဲ့တယ်။

"ဟားဟားဟား ကျုပ်ပြောသားပဲ ရှိပါတယ်လို့"

မြသီတာဈေးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ ညောင်ပင်အောက်မှာတော့

"မြကြီး မင်းအကြံ ပိုင်တယ်ကွာ၊ ဟိုလူကြီး အတွက်တော့ စိတ်မကောင်း
ပါဘူး"

"ဟဲဟဲ မြကြီးပါကွ မင်းခါးပေါင်းစထဲ ထည့်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ထုတ်
ကွာ တစ်ယောက်တစ်ဝက် ခွဲကြတာပေါ့၊ ဒီပိုက်ဆံတွေနဲ့ဆို တစ်လ
လောက် အေးဆေးစားလို့ ရမှာ"

မြကြီးက ဝမ်းသာအားရ ပြောရင်း သိန်းအောင်ပခုံးကို လှမ်းရိုက်လိုက်
တယ်။

"ဟာ ဟေ့ကောင် မြကြီး ပိုက်ဆံ ပိုက်ဆံ မရှိတော့ဘူးကွ"

"ဘာ မင်းကို သေချာပေးထားတာလေ"

"ငါလည်း မင်းပေးတာနဲ့ ခါးပေါင်းစထဲ ထည့်ပြီး ဒီကို တူတူပြေးလာတာ

လေ။ မင်းပေးတာတွေက ဒီမှာကြည့်"

သိန်းအောင်က ခါးပေါင်စထဲက တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ပြီး မြေကြီးပေါ် ချ
ပေးလိုက်တယ်။

"ဟာ ဆီစိမ်စက္ကူတွေ"

"မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

ဩဇာအပြည့်ပါတဲ့ စကားသံက တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ရဲစခန်းအတွင်း ကျယ်
လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်။

"ကျုပ်နာမည် အောင်မြတ်သာ"

"အဖေနာမည်ပြော"

"ဦးလှမြိုင်"

"အမေနာမည်"

"ဒေါ်ရင်လှ"

"မင်းအသက် ဘယ်လောက်လဲ"

"မမှတ်မိဘူး"

"ဟာ ဒီကောင် ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကိုယ့်အသက်ကို မသိရအောင်
မင်းက ရူးနေလို့လား"

"ဟုတ်တယ် ကျုပ်ရူးနေတာ ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေ အကုန်လုံးကလည်း အရူး
တွေကြီးပဲ "

"မင်းရုပ်မင်းရည်ကို ကြည့်ရတာတော့ ခါးပိုက်နှိုက်လို့ ထင်စရာ
အကြောင်းကို မရှိဘူး။ မင်းအသက်ကို ခန့်မှန်းပြီးပဲ ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ ဒီ
ညတော့၊ မနက်ဖြန်မနက် ထောင်ကား လာကြိုလိမ့်မယ်။ မင်းပြစ်မှုက

သိပ်မကြီးတော့ ငါးလလောက်နေရင် အပြင် ပြန်ရောက်ပြီ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စခန်းမှူးကြီး "

" ရဲဘော်စံလှ သူ့ကို အချုပ်ထဲ ထည့်ထားလိုက် "

" ဟုတ်ကဲ့ဆရာ "

စံလှဆိုတဲ့လူက အောင်မြတ်သာကို ခေါ်ပြီးအထွက် ...

"စံလှ ခဏနေဦး "

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ"

"သူပုံစံကြည့်ရတာ ပျော့တိပျော့ဖတ်နဲ့ အချုပ်ခန်းအလွတ် ရှိသေးလား"

" ရှိတယ်ဆရာ မနက်ကပဲ လူထွက်သွားလို့ တစ်ခန်း ကျန်နေတယ်"

"ဒါဆို သူ့ကို သီးသန့်ထားလိုက် ... ဟိုဘက်မှာက လူရှုပ်တွေ လူရမ်းကားတွေ များတယ်။ ဒီကောင်ကို တစ်ခုခု လုပ်ကြမှာစိုးလို့"

" ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ "

ရဲဘော်စံလှက အလေးပြုပြီး စခန်းမှူးရှေ့ကနေ ထွက်သွားခဲ့တယ်။

" ဂျိမ်း"ဆိုတဲ့အသံနဲ့ အတူ ထောင်မှူးဝတ်ခါးကြီး ပွင့်လာခဲ့တယ်။

" အကျဉ်းသားတွေ တန်းစီ လူစစ်မယ်"

ထောင်ဝါဒါတစ်ယောက်ရဲ့ အသံကြောင့် အချုပ်ကားပေါ်က လူတွေ တန်းစီပြီ ရပ်လိုက်ကြတယ်။

"မောင်တင် "

"ရှိ"

" ဘမောင် "

"ရှိ"

"ဟန်တင်"

"ဒီမှာပါ ဆရာ"

ဟန်တင်စကားအဆုံးမှာ "ဖြောင်း"ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ ဇက်ပိုးတစ်ခုလုံး ပူထူသွားတယ်။

"ဟေ့ကောင် ဒီနေရာကို မင့်အမေ့လင်အိမ် မှတ်နေလား။ နာမည်ခေါ်ရင် ရှိလို့ ဖြေရမှာ မသိဘူးလား"

"တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာ ... နောက်မဖြစ်စေရ တော့ပါဘူး"

"မင်းတို့ကောင်တွေ အပြင်မှာ ဘယ်လောက်ခိုးခဲ့မိုက်ခဲ့ ငါ့နေရာရောက်ရင် ငါ့စည်းကမ်းအတိုင်း နေရမယ် ကြားလား"

"ဟုတ် ကြားပါတယ်"

လူစစ်တန်းစီပြီးတော့ ထောင်ဝန်ထမ်းတွေက မိမိတို့နေရမယ့် အဆောင်တွေကို လိုက်ပို့ပေးခဲ့တယ်။

"အောင်မြတ်သာ မင်းက ဒီအဆောင်မှာ နေရမယ် မြဒင်ရှိလား"

"ရှိပါတယ် ဆရာ"

မြဒင်ဆိုတဲ့ လူက အဆောင်ထောင့်စွန်းမှာ ထိုင်နေရာကနေ ထလာခဲ့တယ်။

"ဒါက လူသစ်၊ ခါးပိုက်နှိုက်မှုနဲ့ ရောက်လာတာ။ မင်းအဆောင်မှာ သူ့ကို ထားမလို့။ သေချာ စောင့်ရှောက်လိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ သေချာ ကြည့်ထား ပေးပါ့မယ်"

အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ် မြဒင်ဆိုတဲ့လူက အောင်မြတ်သာကို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ကျုပ်တို့ တစ်နေရာရာမှာများ ဆုံခဲ့ဖူးသလား၊ မင်းကို ရင်းရင်းနှီးနှီး မှတ်မိနေတယ်"

မြဒင်စကားကြောင့် အောင်မြတ်သာက တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီး ...

"မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား"

အောင်မြတ်သာ စကားကြောင့် မြဒင် ခဏတာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

"မင်း မင်းက "

"ဘယ်လိုလဲ မြဒင် ဆယ်နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်က ခဏလေးပဲ မဟုတ်လား။ ကျုပ်ပြောခဲ့တယ်လေ ... ဆယ်နှစ်ပြည့်ရင် ခင်ဗျားဆီ ကျုပ်လာတွေ့ပါမယ် လို့"

အောင်မြတ်သာ စကားကြောင့် မြဒင်မျက်နှာ ခက်ထန်သွားပြီး အတွေးထဲ မှာ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်အချို့ ပြန်ပေါ်လာခဲ့တယ်။

(မြဒင် ဘယ်လို ထောင်ထဲ ရောက်ရတယ် ဆိုတာကိုတော့ အောင်မြတ် သာနှင့် မောင်းတစ်လုံး မြဒင်ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုမှာ ဖတ်ရှုနိုင်ပါတယ်)

"တောက် မင်းကြောင့် ငါ့ဘဝပျက်ခဲ့ရတယ်။ ထောင်ထဲမှာ နေခဲ့တာ အခု ဆယ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်။ မင်း ငါ့ကို ဘာတွေ ဒုက္ခထပ်ပေးဦး မလို့လဲ"

"အဟက် အဟက် မြဒင် မြဒင် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အရမ်း အဆိုးမြင်တာ ပဲ။ ကျုပ် ဒီကိုလာတာက ခင်ဗျားကို အောင်မြင်တဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်ချင်လို့ လာခဲ့တာ။ ဒီထဲမှာ ကျုပ်ငါးလတိတိ နေရမယ်။ ခင်ဗျား လွတ် ရက်ကလည်း ငါးလ ကျန်သေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒီကလွတ်ရင် ခင်ဗျား ကျုပ်နောက် လိုက်ချင်ရင် လိုက်ခဲ့လို့ ရတယ် "